

Váratlan találkozás

Jelenetek a múltból

írta Gajdó Ágnes

– Mintha már találkoztunk volna valahol – nézett rá csodálkozva a bájos Sara Stanley, miközben megigazította illatos mezei virágokkal díszített kalapját.

– Lehetséges – válaszolta szűkszavúan a szemüveges lány, aki kockás inget és farmernadrágot viselt, s éppen a kerékpárján bütykölt valamit.

– De érdekes ez a bicikli! Még sosem láttam ilyet! – Sara alaposan szemügyre vette a pirosra festett, viszonylag kis méretű kerekekkel ellátott járgányt.

– Eredeti Camping bringa – mondta a szemüveges nem titkolt büszkeséggel. – 1981-ben gyártották a Csepel Művek dolgozói. A hatodik születésnapomra kaptam.

– Hogy mikor? 1981-ben? De hiszen most még csak... – Sara eltűnődött.

– Ne haragudj, de mennem kell. – A kockás inges lány felpattant a biciklire. – A nagymamámhoz sietek. Minden este meglátogatom. Ő már egyedül él. Tudod, most vetítik a televízióban azt a kanadai filmsorozatot, ami neki is és nekem is nagyon tetszik.

– Tényleg?

Sara még kérdezni szeretett volna valamit, de az ismerősnek vélt ismeretlen lány hirtelen eltűnt, mintha ott sem lett volna. Felicity King állt a helyén, és bosszúsán szólt rá unokatestvérére:

– Jaj, Sara, már megint álmodozol! A *Családi tanácsadó* szerint egy ifjú hölgy nem bámészkodik az út szélén, s legfőképpen nem motyog magában. Mondd, miért nem tudod megjegyezni, hogy...

– Felicity, képzeld, itt járt egy furcsa szerzet az előbb, lány létére nadrágban és kockás ingben kerekedett, s a fején olyasféle sapka volt, mint Gus Pike-é. Valami Compó... Campó... várj... Camping biciklivel igyekezett a nagymamájához. Sosem láttam még ezt az idegent Avonlea-ben, ám mégis ismerősnek tűnt.

– Sara Stanley! Neked elment az eszed! Városunkban minden ifjú hölgy kifogástalan öltözékben jár-kelel az utcán. A lányok kis mindentudója is megírta, hogy a nadrág és az ing nem helyénvaló viselet. A sapkáról meg aztán...

– Jaj, Felicity, ezt én is tudom. De hidd el! Itt volt egy lány, szemüveges, kockás inges. S ráadásul azt mondta, 1981-ben készült a kerékpárja.

– De hiszen az lehetetlen! Sara! Komolyan mondom, beszélek Hetty nénivel. Miket zagyválsz itt össze? 1981?? Hiszen most 1908-at írunk. Gyere már, anya mérges lesz, ha nem érek haza időben.

* * *

– Csókolom, mama! Még nem kezdődött el?

– Szervusz, kisleányom! Gyere csak, tettem félre neked egy kis kakaós csigát, az volt ma ebédre. Mindjárt kezdődik a film, ülj csak a fotelba, ott kényelmesebb, nekem jó lesz itt a széken.

– Mama, tudta, hogy a *Váratlan utazás* írója Lucy Maud Montgomery kanadai írónő? Ő írta Anne Shirley történetét is, amit tavaly karácsonykor láttunk. Emlékszik? Abban hangzott el: „Aki kétségbeesik, hátat fordít Istennek.”

– Emlékszem, kislányom. S ez így igaz. S tudom, igaz az is, amit a rokon lelkekről írt. Nekem is volt annak idején két nagyon jó barátnőm, a Fehér Tera meg a Juhász Kati. De sokat beszélgettünk, nótáztunk együtt. Még munka közben is. Juhász Katival első kapások voltunk az uradalomban, az intéző mindig dicsért minket. Istenem, de rég volt...

* * *

– Sara! Már megint álmodozol? Hol jár az eszed?

Felicity nem tűrte a léhaságot, s a legutóbbi furcsa párbeszédük óta különösképpen szemmel tartotta unokatestvérét. Nem tudta elképzelni, honnan vette Sara a Camping biciklit meg az 1981-es évszámot, ami még annyira, de annyira a jövő... S a *Családi tanácsadó* szerint egy ifjú hölgy nem mereng a múlton, nem révedez a jövőn.

Sara nem válaszolt. Láta maga előtt a szemüveges, kockás inges lányt, s tudta, érezte, hogy ismeri. Egyre biztosabb volt abban is, hogy a nagymamát is látta már, akihez az unokája filmet nézni igyekezett. De honnan ismerheti őket? Hiszen ha a kerékpár 1981-es, akkor... Talán a jövőből jött? S mért hord nadrágot? Hiszen lány! Meg sapkát...

– Felicity, kérlek, válaszolj nekem. Éreztél már olyat, hogy tudsz valamit és mégsem tudod? Vagyishogy tudod, de nem tudod, hogy honnan tudod... Azaz... nem tudod, de tudod, hogy egykor tudtad, amit most mégsem.

– Jaj, Sara, már megint kezdted? Megmondom Hetty nélinek, most már igazán. Valami zúr van a fejeddel. Képzeld, összevissza beszélsz...

– De, Felicity! Nem! Hidd el, ha mondom, hogy láttam ezt a lányt – és a nagymamáját is. Ismerős mindkettő. Csak tudnám, hogy honnan... Lehet, hogy ők látnak minket? Hogy nézik a filmünket? Hogy szinte velünk élnek? Osztóznak az örömeinkben, bánatainkban? Ismerik Gust, Felixet? Tudják, hogy Edward kötötte ki Hetty néni lovának kantárját? Sejtik, hogy Peg nem is boszorkány?!... Felicity! Lehetséges lenne ez? Felicity!... Hol vagy? Felicity!!!...

* * *

Avonlea kis település, ahol mindenki ismer mindenkit. Előszállás is az. Falu a Mezőföldön. Ott élt a nagymama és az unokája. Amikor a *Váratlan utazás* sorozatot a televízió vetíteni kezdte, mindketten nagy örömmel ültek esténként a képernyő elé, mert Sara Stanley története lenyűgözte őket. Egyszerű, vidéki emberek mély érzelmekkel, bölcs gondolatokkal. S nem utolsósorban rendes és illendő öltözékben. Ez különösen a nagymamának volt fontos, az unoka tökéletesen jól érezte magát kockás ingben és farmerban is. Ültek esténként a tévé előtt, s nézték a Prince Edward-sziget lakóinak mindennapjait, amelyek oly gyakran és oly nagy mértékben hasonlítottak az előszállásiak mindennapjaihoz. Hetty King szavait sokáig morzsolgatták magukban:

„Örökre megmaradnak a gyerekkor emlékei, az az érzés, amit a hullámok játéka kelt, ahogy a lábujjak alól kimossa a rózsaszín meg ezüst homokszemeket, vissza a tenger mélyére. Olyan nyugalmas volt; valami megfoghatatlan módon a halhatatlanság mutatkozott az árapály váltakozásában, meg az ég és a tenger végtelenjében. Most, ahogy rácsodálkozom ugyanarra a szikrázó víztükörré, tudom, hogy ifjúságunkat sosem hagyjuk el, mindig magunkban hordjuk a szívünk mélyén.”

Avonlea helyére persze szülőfalujuk, Előszállás nevét gondolták, s a tenger helyett a lankás-buckás Túzok zöld fái, halastava rémlett fel képzeletükben, a hullámok és homokszemek helyett a zölden simogató fű, a kis patak partján burjánzó nád. A szikrázó víztükör képe mindkettejükben a templomtornyot idézte elő, s ha behunyt szemmel visszagondoltak gyerekkorukra, a nagymamát és az unokát egyaránt valami megmagyarázhatatlan érzés töltötte el.

Váratlan találkozások gyakran előfordulnak az életben – és az irodalomban is. S ha rokon lelkek között szövődik barátság, a világ minden nyúge és fájdalma könnyebben cipelhető. A nagymama már felment azon a bizonyos létrán a mennyországba. Azaz talán nem is – ott él unokája szívében. Örökre és kitéphetetlenül. Akár az ifjúkori emlékek. Akár Sara Stanley és a *Váratlan utazás* többi szereplője...